

bírta". S nem véletlenül idézi ez a költő legutóbbi naplóregényének, a *Meghalni késő, élni túl korán*-nak befejezésében azt, „amit József Attila ír, hogy a bányászok mindig újra nyitnák azért az aknát, bár beomlanak a bányát vázázó ... vagy támasztó ... oszlopok, igen, mindig újra meg újra, amíg szívük dobog. Ezt nem szabad elfelejteni a «szívről», hogy ez az alapténye van: a dobogása”. Éppen ezért kellenek a Tandori-típusú költészettől hozott érzések, eszmék, csöndes „szívverések”. Nemcsak azért van szükség rájuk, hogy ne hunyjon ki a cél, a messi hívása, hanem azért is, hogy korrigálni tudja ezek üzenetét magában hordva a saját életét mégiscsak az egyes, s bevigye a maga másfajta haszon- és érdekletika diktálta viszonylataiba: a *makro* és a *mikro* közt létező középvilágba — a mindennapjaiba (legalábbis néha) a szelídség parancsát.

A megérkezés

B K. 17. 11. 29.